

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudkyň JUDr. Brigity Chrastilové a JUDr. Milady Tomkové v právní věci **žalobce: Z. A.**, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, poštovní přihrádka 21/OAM, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 2. 3. 2005, č. j. 9 Az 6/2004 – 49,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Ministerstvu vnitra **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 15. 10. 2004, č. j. 9 Az 6/2004 – 34, byla zamítnuta žaloba žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 12. 2003, č. j. OAM – 2619/VL – 19 – BE07 – 2002, kterým žalobci nebyl udělen azyl podle § 12, § 13 odst. 1, 2 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky (dále jen „zákon o azylu“) a dále bylo rozhodnuto, že na cizince se nevztahuje překážka vycestování ve smyslu § 91 uvedeného zákona.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž zároveň požádal o ustanovení zástupce z řad advokátů. Na žádost o ustanovení advokáta soudem reagoval Městský soud v Praze přípisem ze dne 9. 12. 2004, v němž stěžovateli sdělil, že pro ustanovení zástupce soudem musí soudu především doložit, že nemá dostatečné prostředky. Stěžovatel byl proto vyzván, aby ve lhůtě 10 dnů od doručení této výzvy soudu písemně sdělil, kolik činí měsíční výše nájemného, které platí za ubytování na adrese,

kde se zdržuje, komu nájemné platí a z jakých prostředků toto nájemné hradí, když podle jeho prohlášení obsaženého v kasační stížnosti nemá žádný příjem, a dále byl vyzván z jakých prostředků hradí svoje další náklady spojené s pobytem v České republice (náklady na stravu, ošacení, jízdné MHD aj.). Stěžovateli byl zároveň zaslán příslušný formulář „potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech“ s tím, aby ho vyplněný (případně potvrzený) a podepsaný vrátil nejpozději do 10 dnů Městskému soudu v Praze. Na uvedenou výzvu stěžovatel reagoval tak, že soudu zaslal „Potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech“, z něhož vyplývá, že nemá žádné příjmy z pracovního poměru, případně z dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr, ani příjmy z podnikání a jiné samostatné činnosti.

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 2. 3. 2005, č. j. 9 Az 6/2004 – 49, byl návrh stěžovatele na ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti soudem zamítnut. V odůvodnění svého usnesení městský soud uvedl, že pro posouzení toho, zda stěžovateli může být soudem ustanoven zástupce, je podle § 35 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), rozhodné jednak to, zda stěžovatel splňuje předpoklady pro osvobození od soudních poplatků a dále, zda je ustanovení zástupce třeba k ochraně jeho práv. Zdůraznil dále, že od soudních poplatků může být v souladu s § 36 odst. 3 s. ř. s. osvobozen účastník, který doloží, že nemá dostatečné prostředky. Vzhledem k tomu, že stěžovatel bydlí nikoliv v pobytovém středisku pro žadatele o azyl, ale na adrese uvedené v záhlaví napadeného usnesení, soud stěžovatele výzvou ze dne 9. 12. 2004 vyzval, aby sdělil údaje tam uvedené. Jedinou reakcí stěžovatele na uvedenou výzvu soudu bylo vyplnění potvrzení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech, v němž stěžovatel uvedl, že nemá žádné příjmy z pracovního či obdobného poměru, ani žádné jiné příjmy, a nevlastní žádný osobní majetek větší ceny. Další významné skutečnosti, k jejichž sdělení byl vyzván výzvou ze dne 9. 12. 2004, však stěžovatel soudu nesdělil. Podle názoru městského soudu je přitom nepochybné, že s pobytem stěžovatele v ČR jsou nutně spojeny určité náklady (na ubytování v soukromí, na stravu, ošacení, jízdné aj.), a že stěžovatel musí tyto náklady z nějakých prostředků hradit. Za situace, kdy stěžovatel soudu nesdělil, z jakých prostředků tyto náklady hradí, se městskému soudu jako krajně nevěrohodné jeví jeho tvrzení o tom, že nemá naprosto žádné příjmy a prostředky, neboť v takovém případě by neměl ani prostředky na úhradu výše zmíněných nákladů spojených s jeho pobytem v České republice. Městský soud proto dospěl k závěru, že stěžovatel soudu věrohodným způsobem nedoložil, že nemá dostatečné prostředky. Nesplnil tak faktické předpoklady pro osvobození od soudních poplatků, z čehož plyne, že v jeho případě nejsou splněny ani zákonem stanovené podmínky pro to, aby mu mohl být pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupce z řad advokátů soudem. Městský soud proto návrh stěžovatele na ustanovení zástupce pro řízení o kasační stížnosti zamítl.

Proti tomuto usnesení podal stěžovatel kasační stížnost, v níž uvedl, že je zaměstnán, přičemž dohodnutá mzda činí 7185 Kč (přiložil kopii pracovní smlouvy) a kvůli špatné znalosti českého jazyka neměl možnost vyjádřit svůj nesouhlas. Upozorňuje soud, že s jeho vyjádřením nesouhlasí, protože vícekrát se pokusil spojit s advokátem Mgr. P. a nepovedlo se mu to. Zatím bydlí v ubytovně, platí měsíčně 3000 Kč, nemá kredit na telefon, a když volá z automatu, automat většinou nefunguje. Advokátovi zasílal materiály ohledně kasační stížnosti poštou a nedostal žádnou odpověď. Navrhl, aby soud zrušil usnesení městského soudu a ustanovil mu bezplatného zástupce z řad advokátů.

Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost je podána včas. Jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační

stížnost přípustná. Stěžovatel sice není zastoupen advokátem, podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu však v řízení o kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu o zamítnutí návrhu na ustanovení zástupce žalobci není důvodem pro odmítnutí kasační stížnosti nedostatek právního zastoupení ve smyslu § 105 odst. 2 s. ř. s. (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 4. 2004, č. j. 6 Azs 27/2004 – 41).

Nejvyšší správní soud napadené soudní rozhodnutí přezkoumal v souladu s ust. § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatel uplatnil ve své kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Podle § 35 odst. 7 s. ř. s. navrhovateli, u něhož jsou předpoklady, aby byl osvobozen od soudních poplatků, a je-li to třeba k ochraně jeho práv, může předseda senátu na návrh ustanovit usnesením zástupce, jímž může být i advokát. K ustanovení zástupce účastníkovi soudem může tedy dojít za splnění dvou podmínek, a to tehdy, jsou-li splněny předpoklady pro osvobození od soudních poplatků a dále je-li to třeba k ochraně práva navrhovatele. Obě podmínky musí být splněny současně, nesplnění jedné z nich pak vede k nevyhovění žádosti o ustanovení zástupce soudem.

Předpoklady pro osvobození od soudních poplatků má zákon na mysli předpoklady pro přiznání osvobození výrokem soudu podle § 36 odst. 3 s. ř. s.; nemá tedy na mysli případy, kdy účastník je již ze zákona osvobozen nebo jde-li dokonce o řízení osvobozené od poplatků věcně. Městský soud proto správně zkoumal, zda u stěžovatele jsou předpoklady pro osvobození od soudních poplatků ve smyslu § 36 odst. 3 s. ř. s. Za tím účelem správně stěžovatele vyzval k doložení svých osobních, majetkových a výtěžkových poměrů. Tuto povinnost stěžovatel splnil pouze částečně, když soudu vrátil vyplněný vzor 060 o. s. ř. – potvrzení o osobních, majetkových a výtěžkových poměrech, nereagoval však na výzvu soudu, aby sdělil výši nájemného, které platí za ubytování, komu a z jakých prostředků toto nájemné platí, z jakých prostředků hradí své další náklady spojené s pobytem v České republice, zejména náklady spojené se stravováním, ošacením, jízdám v MHD apod. Pokud tedy stěžovatel soudu nesdělil, z jakých prostředků uvedené náklady hradí, lze souhlasit s městským soudem, že se jako krajně nevěrohodné jeví tvrzení stěžovatele uvedené v „Potvrzení o osobních, majetkových a výtěžkových poměrech“, že nemá naprosto žádné příjmy a prostředky, neboť v takovém případě by neměl ani prostředky na úhradu všech nákladů spojených s jeho pobytem v České republice. Městský soud proto dospěl ke správnému závěru, že stěžovatel soudu věrohodným způsobem nedoložil, že nemá dostatečné prostředky, nesplnil tak faktické předpoklady pro osvobození od soudních poplatků, takže nesplnil zákonem stanovené podmínky pro to, aby mu mohl být pro řízení o kasační stížnosti ustanoven zástupce z řad advokátů soudem.

Městský soud v Praze proto postupoval správně, když návrh stěžovatele na ustanovení zástupce soudem pro řízení o kasační stížnosti zamítl. Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

Stěžovatel, který neměl v tomto řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný žádné náklady neuplatňoval a Nejvyšší správní soud ani žádné

mu vzniklé náklady ze spisu nezjistil, a proto bylo rozhodnuto tak, že Ministerstvu vnitra se nepřiznává náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. října 2006

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu